

Sygn. akt VI Ka 277/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2023 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Sędziowie: Natalia Burandt

Marek Nawrocki

Protokolant: sekr. sąd. Anna Pikulska-Płachta

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Elblągu del. do Prokuratury Okręgowej w Elblągu Marcina Rosta
po rozpoznaniu w dniu 5 października 2023 r. w Elblągu sprawy

B. Ż. (1) s. C. i H. ur. (...) w M.

oskarżonego o czyn z art. 231 § 1 kk i in.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie

z dnia 29 marca 2023 r. sygn. akt II K 2/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji.

Marek Nawrocki Elżbieta Kosecka-Sobczak Natalia Burandt

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 277/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Braniewie z 29 marca 2023r. w spr. II K 2/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		B. Ż. (1)	Niekaralność oskarżonego Czyn z art. 231 §1 kk	Informacja z KRK	k.2637
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Informacja z KRK	Informacja została sporządzona przez podmiot do tego uprawniony, jej treść nie była kwestionowana przez strony, stąd dowód ten zasługuje na wiarygodność.

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1,2	<p>Obrazy prawa materialnego tj. art. 231 §1 kk , art. 115 §13 pkt. 4 kk i błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie rozważań należy zauważyć, że rację ma autor apelacji wskazując – w uzasadnieniu tego środka odwoławczego- na niedostatki, lakoniczność pisemnego uzasadnienia wyroku, szczególnie w części odnoszącej się do winy i zamiaru B. Ż., niemniej takie uzasadnienie nie uniemożliwiło przeprowadzenia kontroli odwoławczej ani też stronie zapoznania się z argumentacją sądu i podjęcia z nią polemiki. Ponadto braki w zakresie elementów składowych uzasadnienia wyroku tylko wówczas uzasadniają jego uchylenie, gdy prowadzą do</p>		

wniosku, że sąd pierwszej instancji nieprawidłowo wydał wyrok (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 r., IV KK 315/10, LEX nr 653737). W niniejszej sprawie takiego wniosku sformułować nie można, co czyni zarzut odnoszący się do wad uzasadnienia niezasadnym. Nadto skoro pisemne uzasadnienie wyroku jest sporządzone po tym jak wyrok zapadł, to nawet stwierdzenie wad uzasadnienia nie stanowi o wykazaniu względnej przyczyny odwoławczej z art. 438 pkt.2 kpk tj. takiej obrazy przepisu postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku; zgodnie z art. 455a kpk nie jest zaś możliwe uchylene zaskarżonego apelacjami wyroku sądu pierwszej instancji z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 kpk.

Odnosząc się zaś do wyartykułowanych w części wstępnej apelacji zarzutów obrazy art. 231§1 kk czy art. 115§13 pkt. 4 kk oraz błędnych ustaleń faktycznych, to nie podlegały one uwzględnieniu.

Co do zarzucanej obrazy art. 115 § 13 pkt. 4 kk, to w myśl tego przepisu funkcjonariuszem publicznym jest osoba będąca pracownikiem administracji rządowej, innego organu państwowego lub samorządu terytorialnego, chyba że pełni wyłącznie czynności usługowe, a także inna osoba w zakresie, w którym uprawniona jest do wydawania decyzji administracyjnych. Ustawodawca wyraźnie w tym przepisie wskazuje, że dla uznania danej osoby za funkcjonariusza publicznego wystarczy, że jest ona pracownikiem samorządu terytorialnego, gdyż funkcjonariuszem publicznym jest w rozumieniu art. 115 §

13 pkt 4 kk „pracownik samorządu terytorialnego”, nie zaś „pracownik organu samorządu terytorialnego” (patrz: fragment uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2011 r. II KK 337/10). Dlatego niezasadne jest uzasadnienie zarzutu obrazy art. 115§13 pkt. 4 kk poprzez przyjęcie, iż oskarżony posiadał status funkcjonariusza publicznego, tym, że oskarżony kwestionuje swój status oceniając, że dla uznania go funkcjonariuszem w myśl tego przepisu to to musiałby być pracownikiem organu samorządu terytorialnego. Bowiem definicja z art. 115§13 pkt. 4 kk rozróżnia osoby będące pracownikami samorządu terytorialnego (gdy sam fakt bycia takim pracownikiem – o ile nie pełni czynności wyłącznie usługowych – przydaje status funkcjonariusza publicznego) od innych osób w zakresie, w którym osoba ta jest uprawniona do wydawania decyzji administracyjnych, co oznacza, że status funkcjonariusza publicznego ma pracownik samorządu terytorialnego bez względu na to czy jest uprawniony do wydawania decyzji administracyjnych czy nie, bo osobną grupę funkcjonariuszy publicznych stanowią, niezależnie od faktu zatrudnienia w samorządzie terytorialnym, osoby upoważnione do wydawania decyzji administracyjnych. Oskarżony był zaś w okresie czynu pracownikiem Urzędu Gminy w W. (gdy pracownik samorządowy to osoba pracująca w urzędzie marszałkowskim, starostwie powiatowym czy urzędzie gminy) przy czym pełnił obowiązki dyrektora Zakładu (...) w W. a więc był pracownikiem samorządu terytorialnego pełniącym funkcję w jego strukturze, która miała związek z dysponowaniem majątkiem

(...) oraz zarządzaniem sprawami związanymi z wykonywaniem zadań przez władze samorządowe, a więc nie był osobą, która pełniła wyłącznie czynności usługowe. Tym samym oskarżony w czasie czynu był funkcjonariuszem publicznym, a sąd I instancji nie dopuścił się obrazy art. 115 § 13 pkt. 4 kk przez takie ustalenie.

Skarżący uważa też, że doszło do obrazy art. 231§1 kk, bo B. S. powierzając oskarżonemu w czasie czynu funkcję p.o. dyrektora nie zapoznał go z zakresem obowiązków, stąd oskarżony nie mógł mieć świadomości tego zakresu. Jednak należy podkreślić, że B. Ż. (1) nie był w okresie czynu tj. od 21.10.2013r. do 31.12.2014r. po raz pierwszy pełniącym obowiązki Dyrektora Zakładu (...) w W., gdyż był nim też w latach 2008-2009, co wynika z dokumentów z k. 1591-1597 oraz z relacji osób związanych z urzędem gminy czy zakładem (...). Tak więc już z własnego, wcześniejszego doświadczenia zawodowego B. Ż. winien orientować się jakie obowiązki na nim spoczywają, w tym wynikający z § 11 Statutu Zakładu (...) w W. obowiązek, że za gospodarkę etatami, zatrudnienie i zwolnienie pracowników w ramach struktury organizacyjnej (z która został zapoznany) odpowiada Dyrektor. Mimo zaś tego, że zatrudniona w okresie czynu księgowa D.F. była na zwolnieniu lekarskim, a następnie na urlopie macierzyńskim, to B. Ż. poprosił o pomoc w prowadzeniu księgowości mającą doświadczenie była pracownicę T. U. (1), ale nie zatrudnił jej na umowę o pracę czy inną, w konsekwencji czego T.U. zajmowała się księgowością zakładu bez określenia zakresu jej obowiązków

i bez podpisania przez nią oświadczenia o odpowiedzialności za de facto powierzone jej mienie zakładu. Jak zaś wynika z relacji osób przesłuchanych w sprawie to T.U. przychodziła do zakładu, zajmowała się szeroko rozumianymi finansami zakładu, dokumentacją księgową, dysponowała pieniędzmi z kasetki (bo nie było wyodrębnionej kasy) zawierającej finanse zakładu. Natomiast B. Ż., bez dopełnienia przewidzianych prawem formalności, poprosił o wykonywanie obowiązków księgowej w zakładzie T.U. (która nie była faktycznie zatrudniona), ale w żaden sposób ich nie nadzorował, nie weryfikował dokumentów związanych z finansami zakładu ani stanu tych finansów, nie kontrolował prowadzenia ksiąg rachunków i tego czy są uzupełniane na bieżąco. Zakład pozyskiwał zaś środki m.in. z opłat za wodę i odprowadzenie ścieków, których wpływ i wydatkowanie nie było na bieżąco odnotowywane w dokumentach księgowych, a nadto zajmował innymi funkcjami, które finansowano, przy czym oskarżony dokumenty tego dotyczące się jako p.o. dyrektora podpisywał. Skoro zaś oskarżony studiował administrację, był wieloletnim pracownikiem samorządowym, w czasie czynu podinspektorem, a przede wszystkim był już w latach poprzednich p.o. dyrektora zakładu (...), to z racji tych okoliczności i uprzednio sprawowanej funkcji i doświadczenia z tym związanego musiał posiadać świadomość, że odpowiada zarówno za politykę kadrową i prawidłowe zatrudnienie pracowników w ramach struktury organizacyjnej, jak i za rzetelność i prawidłowość dokumentów które podpisuje, w tym tych dot. finansów. Ponadto już nawet z potocznego

rozumienia samej funkcji dyrektora, którą B. Ż. sprawował wynikało, że dyrektor to osoba kierująca pracami danej instytucji oraz odpowiedzialna za jej finanse. Tymczasem oskarżony nie nadzorował finansów, a ich prowadzenie powierzył nie księgowej zatrudnionej formalnie na umowę, ale osobie która miała zajmować się finansami w warunkach w żaden sposób formalnie nie uregulowanych, w tym co do czasu pracy, zakresu obowiązków czy odpowiedzialności za mienie, co finalnie prowadziło do chaosu w finansach zakładu i ich nieprawidłowego prowadzenia. Z uwagi na formalny charakter przestępstwa z art. 231§1 kk jego dokonanie następuje już z podjęciem lub zaniechaniem czynności, potencjalnie powodującym zagrożenie interesu publicznego lub prywatnego (Górniok, Zawłocki [w:] Wąsek, Zawłocki II, s. 113). Oskarżony zaś nie dopełnił obowiązków wynikających z norm regulujących jego kompetencje, z których zdawał sobie sprawę choćby z racji wcześniejszego doświadczenia z pełnienia obowiązków dyrektora zakładu. Również biegły rewident w wydanej opinii wskazał jakie były kompetencje oskarżonego z racji bycia p.o. dyrektora zakładu i że do powstania straty wyliczonej przez niego kwoty 89.843,34zł brakującej gotówki w kasie zakładu doszło na skutek m.in. tego, że osoba odpowiedzialna za prowadzenie ksiąg rachunkowych, polityki rachunkowości i zabezpieczenia mienia tj. oskarżony dyrektor zakładu nie zadbał o zatrudnienie kompetentnych osób, ich rozliczanie i nadzór, gdy jako kierownik jednostki- w myśl art. 4 ust. 5 ustawy o rachunkowości- ponosił odpowiedzialność za prowadzone księgi rachunkowe, za

wykonywanie obowiązków z zakresu rachunkowości, gdy z art. 77 pkt. 1 ustawy o rachunkowości wynikała za „nieprowadzenia ksiąg rachunkowych, prowadzenia ich wbrew przepisom ustawy lub podawania w tych księgach nierzetelnych danych” kara grzywny lub kara pozbawienia wolności do lat 2, albo obie te kary łącznie.

Przy czym biegły sądowy rewident – co podnosi skarżący- w wydanej opinii wcale nie przesądził braku świadomości po stronie oskarżonego co do zakresu jego obowiązków dot. rachunkowości i nadzoru nad finansami zakładu, w którym oskarżony pełnił obowiązki dyrektora. W opinii pisemnej wskazał co prawda na jego brak kompetencji, przy czym na potrzeby wydania opinii pisemnej nie analizował – bo nie otrzymał wówczas dotyczącej tego dokumentacji- pełnienia wcześniej przez oskarżonego tej samej funkcji dyrektora zakładu, uznał zaś, że oskarżony był tylko konserwatorem pomimo tego, że B. Ż. – co wynikało z później dołączonych do akt dokumentów- był faktycznie pracownikiem samorządowym, a w czasie czynu podinspektorem. Natomiast w opinii ustnej wydanej na rozprawie, na potrzeby której zapoznał się już z dodatkowymi dokumentami, stwierdził, że B. Ż. miał odpowiednie kompetencje zawodowe do pełnienia funkcji dyrektora zakładu (...), wskazał na art. 4 ust. 5 ustawy o rachunkowości, z którego wynika, że osobą odpowiedzialną za prowadzenie ksiąg rachunkowych jest kierownik jednostki, a kierownik powinien mieć wiedzę, że odpowiada za księgi rachunkowe. Trzeba też zaznaczyć, że to sąd był głównym uprawnionym do ustalenia osoby,

która nie dopełniła obowiązków, odpowiadającej za nieprawidłowości w prowadzeniu dokumentacji finansowej i za powstanie chaosu organizacyjnego w księgowości zakładu (...), a w następstwie tego straty w kasie, której wysokość ustalił biegły rewident (gdy kwota ustalona przez biegłego nie była kwestionowana). Trzeba zaś przypomnieć, że przestępstwo określone w § 1 art. 231 kk ma charakter umyślny, przy czym dopuszczalny jest zamiar zarówno bezpośredni, jak i ewentualny, a z powyższego wynika zamiar ewentualny po stronie oskarżonego.

Trzeba też zauważyć, że przecież oskarżony, po konsultacji z ówczesnym obrońcą ustanowionym z wyboru, w śledztwie przyznał się do zarzutów, złożył wyjaśnienia, a nadto zaakceptował by złożono wnioski w trybie art. 335 kpk zawierający generalnie (poza zobowiązaniem z pkt. IV) taką odpłatę karną jaką zastosowano w zaskarżonym wyroku. Również na rozprawie przyznał się do czynów i ponownie zawnioskowano (obrońca oskarżonego, przy aprobacie B. Ż.) by B. Ż. wymierzyć karę bez przeprowadzania postępowania dowodowego, gdzie nawet zaproponowano dłuższy okres próby i wyższą grzywnę za czyn II z a/ o , niż te orzeczone w zaskarżonym wyroku. Wydaniu zaś wyroku skazującego, bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, na kary zaproponowane w takim wniosku z rozprawy stanęło na przeszkodzie tylko to, że przedstawiciel oskarżyciela posiłkowego sprzeciwił się temu, co doprowadziło do rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych. Nadto w ostatnim słowie na t. rozprawy w dniu 20 czerwca 2022r. obrońca B. Ż. alternatywnie

wniósł o uniewinnienie oskarżonego lub o wydanie orzeczenia jak we wniosku prokuratora o wydanie wyroku w trybie art. 335 kpk. Okoliczności gotowości poddania się przez oskarżonego karze w powiązaniu z jego przyznaniem też wskazują na to, że oskarżony miał świadomość, iż jako dyrektor zakładu (...) był osobą, która winna kierować pracami tej instytucji oraz odpowiedzialną za jej finanse.

W zakresie zarzucanego błędu w ustaleniach faktycznych dot. kwestii czy T.U. funkcjonowała w zakładzie (...) jako główna księgowa, to nawet przytoczone przez skarżącego dwa sformułowania z pisemnego uzasadnienia wyroku, które w ocenie skarżącego są sprzeczne, to nie mogły służyć wykazaniu, że oskarżony nie podlega odpowiedzialności za czyn z pkt. II. T.U. w okresie czynu nie była bowiem pracownikiem zatrudnionym na umowę na stanowisku księgowej, co jest bezsporne, natomiast nie ma większego znaczenia to czy niektórzy pracownicy nie mieli pewności w jakim charakterze T.U. pojawia się w zakładzie, a inni że pełniła funkcję głównej księgowej zakładu. Oskarżony odpowiadając zaś zgodnie ze statutem Zakładu (...) w W. za gospodarkę etatami, zatrudnienie i zwolnienie pracowników w ramach struktury organizacyjnej zakładu, nie zadbał bowiem – co ma istotne znaczenie dla jego odpowiedzialności- by zatrudniona została osoba odpowiedzialna za finanse, księgowa, gdy D.F. – przebywając na długotrwałym urlopie- nie mogła takich obowiązków wykonywać. Natomiast z T.U. oskarżony nie zawał żadnej umowy, w oparciu o którą mogłaby

ona formalnie, zgodnie z prawem, pełnić obowiązki księgowej, z czego przecież oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę. To zaś, że T. U. wykonywała czynności z zakresu księgowości (wspomagana czasami przez innych pracowników czy wręcz stażystów), ale bez koniecznej umowy, a nadto nawet nie cały czas tylko okresowo (gdy z jej wyjaśnień chociażby wynikało, że w październiku 2014r. wyjechała do T., a w maju-czerwcu 2014r. w sanatorium), nie codziennie, pozwalało na słuszne przyjęcie, że w zakładzie nie było innej osoby formalnie, zgodnie z prawem, odpowiedzialnej za prowadzenie ksiąg rachunkowych niż oskarżony. Ponadto powierzenie finansów zakładu (...) przez p.o. Dyrektora B. Ż. osobie, z którą nie zawarł umowy o pracę, która nie była więc związana ani czasem pracy ani zakresem obowiązków ani odpowiedzialnością za mienie, gdy tym samym oskarżony kwestie finansowe pozostawił bez żadnego nadzoru ze swojej strony, a z przeprowadzonych dowodów wynikało, że pieniądze były umieszczane w dostępnej dla wielu osób kasetce, zaś operacje gospodarcze nie były na bieżąco i rzetelnie ewidencjonowane (gdyż biegły rewident w opinii wskazał, że w każdym badanym miesiącu wystąpiły różnice w rzetelnym wykazywaniu gotówki w kasie), to doprowadziło do nieprawidłowości w funkcjonowaniu kasy zakładu i w wytwarzaniu dokumentacji finansowej, skutkiem czego doszło do powstania straty wyliczonej przez biegłego rewidenta kwoty 89.843,34zł brakującej gotówki w kasie zakładu. Przy czym tak wysoka strata, do której powstania przyczynił się oskarżony, w wyniku długiego okresu tj.

od 21.10.2013r. do 31.12.2014r. przekroczenia uprawnień i nie dopełnienia obowiązków poprzez akceptowanie, że księgowością zakładu będzie zajmowała się osoba formalnie do tego nieumocowana zgodnie z przepisami tj. T.U., przy pozostawieniu kwestii finansów zakładu bez nadzoru oskarżonego-dyrektora, w tym w zakresie dostępu do kasy zakładu, przy doprowadzeniu w czasie od 1.11.2013r. do 31.12.2014r. do nieewidencjonowania na bieżąco operacji gospodarczych zakładu, gdy oskarżony dopuścił do prowadzenia ksiąg rachunkowych zakładu wbrew przepisom ustawy o rachunkowości, to wszystko wskazywało na wysoki stopień społecznej szkodliwości i winy czynów przypisanych oskarżonemu.

Sam skarżący podnosząc zaś zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dot. tych okoliczności oraz wnioskując o zmianę wyroku i warunkowe umorzenie postępowania, to nie przytoczył powodów dla których zarzut takiego błędu mógłby zostać uwzględniony. Odwołanie się tylko do warunków i właściwości oskarżonego i tego, że jego dotychczasowy sposób życia uzasadnia przypuszczenie, że będzie on przestrzegał porządku prawnego, jest niewystarczające. Należy przytoczyć pogląd z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 września 2011 r.w spr. II SA/Wa 796/11 (LEX nr 966506), z którym sąd odwoławczy w pełni się zgadza, iż „Najistotniejszą przesłanką warunkowego umorzenia postępowania, jest to, aby wina sprawcy i społeczna szkodliwość popełnionego przez niego czynu nie były znaczne. Wskazane w

art. 66 § 1 k.k. właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego postawa i dotychczasowy sposób życia stanowią odrębną przesłankę warunkowego umorzenia postępowania. Nie mogą one być uwzględniane w ocenie społecznej szkodliwości popełnionego czynu i winy sprawcy, tj. przemawiać za ich "znacznością" lub "nieznacznością". Przesłanka ta wchodzi w grę dopiero po ustaleniu, iż społeczna szkodliwość czynu i wina sprawcy nie są znaczne." A w ustalonych okolicznościach sprawy, ze wskazanych wyżej powodów, uwzględniając też choćby skutek wielu zaniedbań i nienależytego nadzoru oskarżonego nad środkami finansowymi, co doprowadziło do przywłaszczenia przez nieustalone osoby niebagatelnej kwoty 89.843, 34 zł, to społeczna szkodliwość i wina oskarżonego nie mogły być uznane za nie znaczne, co nie pozwala na zastosowanie dobrodziejstwa z art. 66 kk. Przy czym sąd I instancji dostrzegł właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego postawę, przyznanie się do czynów i dotychczasowy sposób życia, a także niekaralność, skoro orzekł karę pozbawienia wolności za czyn z art. 231§1 kk w dolnej granicy ustawowego zagrożenia i to z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na minimalny okres próby, a za czyn z art. 77 pkt. 1 ustawy o rachunkowości tylko karę grzywny, gdy występkiem ten jest zagrożony karą grzywny lub karą pozbawienia wolności do lat 2, albo obiema tymi karami łącznie.

Wniosek

O zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, względnie o uchylenie zaskarżonego

zasadny

<p>wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p> <p>Z ostrożności procesowej o zmianę wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego z okresem próby w wymiarze 1 roku.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn dla których zarzuty z apelacji i argumenty podniesione w apelacji, a w konsekwencji wnioski końcowe nie zasługiwały na uwzględnienie.</p>		

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Cały wyrok dot. B. Ż. (1)	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Z przyczyn dla których zarzuty z apelacji i argumenty podniesione w apelacji, a w konsekwencji wnioski końcowe nie zasługiwały na uwzględnienie.	

<p>Nie było też podstaw z art. 437§2 kpk zdanie drugie do uwzględnienia wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, gdyż nie zachodzą podstawy z art. 439§1kpk, 454 kpk ani nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</p>		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt. II	W ustalonych okolicznościach sprawy, pomimo iż apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, to zachodziły podstawy do zwolnienia oskarżonego od kosztów postępowania odwoławczego z uwagi na trudną sytuację materialno-rodzinną, gdy oskarżony utrzymuje się z kwoty 1.577 zł zasiłku opiekuńczego sprawując opiekę nad matką, do zapłaty ma grzywnę, a żona osiąga dochód tylko z prac interwencyjnych (art. 624§1kpk).

PODPIS